

Sygn. akt I ACa 37/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Sławomir Czopiński

Sędzia SA Edyta Jefimko (spr.)

Sędzia SA Bogdan Świerczakowski

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 sierpnia 2011 r.

sygn. akt XVI GC 171/10

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.***

I ACa 37/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie z powództwa (...) S.A. w W. skierowanego przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę - Sąd Okręgowy w Warszawie :

I.zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 103.172,96 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od następujących dat i kwot:

-od kwoty 36.609,76 zł od dnia 31 maja 2008 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 33.281,60 zł od dnia 01 lipca 2008 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 33.281,60 zł od dnia 31 lipca 2008 r. do dnia zapłaty.

II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.793 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 3.634 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazał pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 348,37 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania związanych ze stawiennictwem świadka.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i wniosków .

W dniu 25 lipca 2007 r. pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarto umowę najmu, na podstawie której zostały przekazane pozwanemu do użytkowania w formie najmu dwa żurawie wieżowe, wraz z obsługą operatorską oraz zawiesiem cztero-hakowym (§ 1 i § 2). Według § 4 ust. 1 umowy najem miał trwać do 31 marca 2008 r. od dnia przekazania przedmiotu najmu, przy czym strony zastrzegły możliwość skrócenia lub wydłużenia tego terminu przy zachowaniu formy pisemnego aneksu do umowy dla tej zmiany. Do obowiązków najemcy (pozwanego), zgodnie z § 5 ust. 1 pkt d umowy, należało między innymi potwierdzenie czasu pracy żurawi w dziennych raportach pracy sprzętu. Czas ten miał być rejestrowany na codziennych raportach pracy sprzętu potwierdzanych podpisem przez kierownika budowy - § 7 ust. 1 pkt 5. Zgodnie z § 12 umowy po zakończeniu okresu najmu przedmiot najmu miał zostać zwrócony wynajmującemu na podstawie dwustronnie podpisanego protokołu odbioru, a według § 13 ust. 1 najemca zobowiązany był do powiadomienia na piśmie wynajmującego o terminie demontażu żurawi z wyprzedzeniem 14 dni, pod sankcją obowiązku pokrycia czynszu z tytułu najmu żurawi za dodatkowe dni opóźnienia w zgłoszeniu demontażu po upływie okresu najmu. Pozwany przekazał żurawie wieżowe do dyspozycji wykonawcy, który realizował roboty budowlane stanu surowego w ramach dwóch inwestycji pozwanego - przy ul. (...) oraz przy ul. (...) w W.. Wykonawcą obu inwestycji była Z. W. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...). Pomimo upływu terminu, na jaki umowa najmu została zawarta, pozwany w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 2008 r. nadal używał żurawia wieżowego do robót budowlanych w ramach inwestycji przy ul. (...) w W.. Żuraw został zdemontowany i przekazany wynajmującemu dopiero w dniu 28 sierpnia 2008 r. Za używanie przez pozwanego żurawia w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 2008 r. wynajmujący wystawił faktury VAT nr (...) opiewające na kwoty - 33.281,60 zł za miesiąc czerwiec, 33.281,60 zł za miesiąc maj, 36.609,76 zł za miesiąc kwiecień. W dniu 31 stycznia 2008 r. pomiędzy wynajmującym – działającym wówczas pod firmą (...) S.A. z siedzibą w W. - a powodem (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa factoringu nr (...), na mocy której powód nabył od (...) S.A. m.in. wierzytelności z tytułu najmu żurawia wieżowego wobec pozwanego (pkt 2 umowy). Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki F. (...) . Wynajmujący przesłał pozwanemu projekt aneksu do umowy najmu z dnia 25 lipca 2007 r., który przewidywał przedłużenie czasu trwania umowy do 15 czerwca 2008 r. oraz faktury za okres kwiecień - czerwiec 2008 r. Na fakturach została zamieszczona informacja, iż kwota faktury ma zostać zapłacona na rachunek (...) S.A., któremu wynajmujący zbył swe wierzytelności, w tym wierzytelności wobec pozwanego stwierdzone fakturami. W odpowiedzi pozwany zwrócił aneks oraz faktury wskazując, iż umowa wygasła z dniem 31 marca 2008 r., a z żurawia korzysta firma (...), w związku z czym to ją należy obciążyć kosztami z tego tytułu.

Podstawą poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń były dowody z dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, oraz zeznania świadków: M. B., W. G. (1) i B. L.. Zeznania świadka J. A. niewiele wniosły do sprawy, albowiem na większość pytań świadek nie udzielił odpowiedzi, tłumacząc się brakiem pamięci. Jako niewiarygodne ocenione zostały zeznania E. Ś., ponieważ pozostają one w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Nie bez znaczenia był fakt, iż świadek będąc nadal pracownikiem pozwanego, może być zainteresowany wynikiem procesu. Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej stawki godzinowej za korzystanie z żurawi. Przeprowadzenie tego dowodu było zbędne, gdyż wobec przedłużenia umowy, do rozliczeń stron ma zastosowanie stawka za godzinę pracy wynikająca z umowy. Ponadto pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonej przez powoda wierzytelności.

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2009 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 103.172,96 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 36.609,76 zł od dnia 31 maja 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty

33.281,60 zł od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 33.281,60 zł od dnia 31 lipca 2008 r. do dnia zapłaty tytułem bezumownego korzystania z przedmiotu najmu w miesiącach kwiecień, maj i czerwiec 2008 r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Sąd Okręgowy uznał powództwo w całości za uzasadnione.

Okolicznością bezsporną w sprawie było zawarcie przez pozwanego i (...) sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A.) umowy najmu żurawi wieżowych oraz fakt używania jednego z tych żurawi także po upływie terminu, na jaki umowa została zawarta, czyli w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 2008 r. Spór sprowadzał się natomiast do tego, przez kogo żuraw był używany i na jakiej podstawie, a także co do skuteczności cesji wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za używanie żurawia we wskazanym okresie na rzecz powoda. W § 2 Ogólnych Warunków F. ((...)), stanowiących integralną część umowy factoringu z dnia 31 stycznia 2008 r. zawartej przez powoda i (...) S.A., enumeratywnie wyliczono wierzytelności nie podlegające zbyciu. Wśród nich nie ma wierzytelności, które okazałyby się sporne. Przewidziana w § 3 (...) odpowiedzialność cedenta wobec cesjonariusza za to, iż zbywane wierzytelności mu przysługują, są ściśle oznaczone, odpowiednio udokumentowane i bezsporne co do istnienia, wysokości i terminu płatności, ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej (kontraktowej) w stosunkach pomiędzy cedentem i cesjonariuszem. Uznać zatem należy, iż w świetle umowy factoringu oraz (...) zbycie przedmiotowych wierzytelności było dopuszczalne. Wymóg pisemnego powiadomienia pozwanego o nabyciu wierzytelności przez powoda, przewidziany w § 5 ust. 1 (...) został spełniony. Na każdej z faktur przesłanych pozwanemu została bowiem zamieszczona informacja o dokonanym przelewie wraz z nazwą i numerem konta nowego wierzyciela. Zatem z chwilą otrzymania faktur pozwany został powiadomiony o przelewie wierzytelności. Przewidziana natomiast w § 6 ust. 2 (...) powinność umieszczenia na fakturze podpisu osoby uprawnionej do działania w imieniu odbiorcy nie ma wpływu na skuteczność umowy factoringu, a brak takiego podpisu mógłby zadecydować co najwyżej o wstrzymaniu wypłaty zaliczek z tytułu nabycia wierzytelności przez faktora (powoda) na rzecz klienta ((...) S.A.). Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż na podstawie umowy factoringu z 31 stycznia 2008 r. doszło do skutecznej cesji wierzytelności z tytułu najmu żurawi wieżowych na rzecz powoda. Posiadał on zatem legitymację do wytoczenia powództwa.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż po dniu 31 marca 2008 r. z przedmiotu najmu nadal korzystał pozwany i to w oparciu o umowę najmu, do której przedłużenia doszło per facta concludentia. Art. 674 k.c., który stanowi, iż jeśli po upływie terminu oznaczonego w umowie albo w wypowiedzeniu najemca używa nadal rzeczy za zgodą wynajmującego, poczytuje się w razie wątpliwości, że najem został przedłużony na czas nie oznaczony. Strony mogą jednak umówić się w ten sposób, że przedłużenie najmu będzie wymagało złożenia oświadczeń woli w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Wiążąca pozwanego i (...) sp. z o.o. umowa najmu w § 4 ust. 1 stanowiła o możliwości skrócenia lub wydłużenia terminu, na jaki zawarto tę umowę, jednakże przy zachowaniu formy pisemnej aneksu. Forma pisemna nie została zastrzeżona ad solemnitatem ani ad eventum. Prowadzi to zatem do wniosku, iż wymóg formy pisemnej dla przedłużenia umowy najmu został uzgodniony przez strony umowy jedynie dla celów dowodowych (art. 76 k.c.). Skutkiem niezachowania formy pisemnej zastrzeżonej dla celów dowodowych jest ograniczenie możliwości prowadzenia w sporze sądowym dowodu ze świadków i z przesłuchania stron na okoliczność dokonania czynności (art. 74 k.c.). Przepisy § 2 i 3 art. 74 k.c. łagodzą to ograniczenie w pewnych sytuacjach. Dowód ze źródeł osobowych na fakt dokonania czynności prawnej będzie dopuszczalny, gdy obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą, wtedy, gdy istnieje tzw. początek dowodu na piśmie, czyli gdy fakt dokonania czynności prawnej został uprawdopodobniony za pomocą pisma, wreszcie, ograniczenie dowodzenia faktu dokonania czynności prawnej nie ma zastosowania w stosunkach między przedsiębiorcami. W świetle powyższego sąd uznał więc za dopuszczalne przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków na okoliczność korzystania z żurawi wieżowych po zakończeniu umowy najmu, co w konsekwencji pozwoliło ustalić, iż pomimo braku przedłużenia umowy najmu w formie pisemnej do przedłużenia tej umowy jednak doszło na skutek akceptowania przez wynajmującego faktu, iż po upływie określonego w umowie terminu najmu (tj. po dniu 31 marca 2008 r.), żurawie były nadal używane przez pozwanego (a ściślej przez wykonawcę realizującego inwestycję pozwanego). Okoliczność tę potwierdzają zarówno raporty pracy żurawia zatwierdzone przez kierownika budowy, jak również zeznania świadków. Pozwany prezentowaną linię obrony oparł na argumentacji, iż żurawie były rzeczywiście używane, jednakże nie przez niego, a przez wykonawcę Z. W. (firmę (...)). Fakt udostępnienia

przez najemcę urządzenia kolejnemu podmiotowi nie może w żadnym razie prowadzić do zmiany jego obowiązków określonych w umowie. Zeznający w charakterze świadka B. L. (pełniący funkcję kierownika budowy, na której wykorzystywany był żuraw, pracownik wykonawcy D. w spornym okresie) stwierdził, iż to inwestor (czyli pozwany) zapewnił dźwig firmie wykonawczej. Na dźwigu pracowali jedynie operatorzy firmy (...), a wszystkie polecenia dla operatorów dźwigu dotyczyły zlecenia im pracy związanej z budową. Świadek dodał także, iż W. G. (1), będący w spornym okresie pracownikiem pozwanego, często bywał na budowie i wiedział o każdym dniu, w którym pracował dźwig. Jednocześnie wszystkie raporty pracy dźwigu odzwierciedlające rzeczywisty czas pracy urządzenia, w tym raporty za sporny okres, przekazywane były pozwanemu. Świadek stwierdził też, że dźwig wykorzystywany był do ostatniego dnia demontażu. Z kolei świadek W. G. (1) zeznał, iż „jeśli przed marcem 2008 r. najemca – spółka (...) nie potwierdziła o konieczności demontażu żurawia, to automatycznie umowa ulegała przedłużeniu. Wspomniał także, iż przy robotach stanu surowego żuraw jest niezbędny - te zaś zostały zakończone w lipcu 2008 r. Okoliczność kontynuowania umowy po dniu 31 marca 2008 r. potwierdzają także zeznania M. B. (pracownika wynajmującego). Z zeznań tego świadka wynika między innymi, że często bywało tak, iż umowy najmu dźwigów przedłużane były w formie ustnej. (...) S.A. występuje o przedłużenie umowy w formie pisemnej, ale zwykle kończy się to na podpisaniu końcowego protokołu z pracy żurawia bez formalnego, pisemnego aneksu. Ponadto gdy zbliżał się termin zakończenia umowy z pozwanym, W. G. (1) podczas kilkakrotnych rozmów potwierdzał okoliczność przedłużenia umowy .

Skoro doszło do przedłużenia umowy najmu uzasadnionym było obciążenie pozwanego kosztami najmu za okres od 1 kwietnia do 30 czerwca 2008 r. W § 13 ust. 1 umowy najmu strony uzgodniły, iż najemca (pozwany) zobowiązany był do powiadomienia na piśmie wynajmującego o terminie demontażu żurawia z wyprzedzeniem 14 dni, pod sankcją obowiązku pokrycia czynszu z tytułu najmu żurawia za dodatkowe dni opóźnienia w zgłoszeniu demontażu po upływie okresu najmu. Informacja taka ze strony pozwanego pojawiła się na piśmie dopiero we wrześniu 2008 r. Forma ustna (telefoniczna) takiego powiadomienia nie mogłaby zostać uznana za skuteczną z uwagi na postanowienia umowy najmu w tym zakresie, po drugie zaś została dokonana po upływie okresu, za jaki powód dochodzi należności. Pozwany nie wykazał, że informował (...) S.A. o konieczności demontażu 14 dni przed zakończeniem umowy najmu, tj. przed dniem 31 marca 2008 r. Zeznania świadka E. S., jakoby w połowie marca 2008 r. dzwoniła do firmy (...) z informacją, iż potrzebny jest demontaż żurawia, uznano za niewiarygodne, gdyż nie znalazły potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Złożone przez pozwanego protokoły zaawansowania wykonanych robót stanu surowego, przedstawiające procentowo zakres robót wykonanych na budowie przy ul. (...) w W. na dzień 31 marca 2008 r. nie dowodzą, iż w dacie upływu terminu najmu roboty budowlane stanu surowego zostały zakończone, co sugerowałoby, że dźwigi nie były już potrzebne. Po pierwsze z protokołów tych nie wynika, aby stopień zaawansowania robót stanu surowego w dacie 31 marca 2008 r. wynosił 100%, a po drugie przeczą temu zeznania świadków. Skoro umowa najmu w § 5 ust. 1 pkt d w zw. z § 7 ust. 1 pkt 5 nakładała na najemcę (pozwanego) obowiązek rejestrowania czasu pracy żurawia w raportach potwierdzanych podpisem przez kierownika budowy, to za prawidłowe należy uznać podpisanie raportów przez kierownika budowy zatrudnionego przez wykonawcę.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości na podstawie zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, z pominięciem wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i niewłaściwą jego ocenę, w szczególności dowodu z zeznań świadka E. S., której zeznania sąd pierwszej instancji uznał za niewiarygodne z uwagi na to, że „może być zainteresowania wynikiem procesu” jako że „nadal” pozostaje pracownikiem (...) SA, zaś zeznania świadka J. A. „niewiele wniosły do sprawy” oraz uznanie, że jedynie zeznania świadków M. B., W. G. (2) i B. L. „są (...) logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniają”, co doprowadziło do ustalenia przez sąd pierwszej instancji mylnego stanu faktycznego i przyjęcia, że (...) SA nie powiadomiła (...) sp. z o.o. w ustalonym terminie o demontażu żurawia wieżowego, po dniu 31 marca 2008r. korzystała z niego na terenie inwestycji przy ul. (...) w W. do końca czerwca 2008r., umowa z 25 lipca 2007r. uległa przedłużeniu i w związku z tym zobowiązana jest do zapłaty czynszu najmu za okres od 1 kwietnia do 30 czerwca 2008r.

Na podstawie powyższego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za

prorowadzenie sprawy przed sądem pierwszej i drugiej instancji według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, w wyniku oceny dowodów nie naruszającej dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. są prawidłowe, Sąd Apelacyjny podziela je w całości i uznaje za własne. Zasadne było przede wszystkim stanowisko sądu pierwszej instancji, iż zastrzeżona w § 4 ust. 1 forma pisemna aneksu dotycząca skrócenia lub wydłużenia terminu, na jaki umowa najmu została zawarta, miała charakter formy ad probationem. Czynność dokonana bez zachowania formy pisemnej zastrzeżonej dla celów dowodowych nie jest wprawdzie nieważna i wiąże strony, ale w razie sporu istnieją istotne ograniczenia dowodowe, przy czym w relacjach profesjonalnych niezachowanie formy pisemnej zwykłej zastrzeżonej ad probationem nie powoduje takich ograniczeń. Nie ma dostatecznych podstaw do twierdzenia, że eliminacja formy ad probationem w stosunkach między przedsiębiorstwami (art. 74 § 3 k.c.) powinny mieć także zasadniczy wpływ na sposób interpretacji art. 76 zdanie 2 k.c. i to w postaci przyjmowania najdalej idącego skutku niezachowania formy pisemnej. Eliminacja formy ad probationem w stosunkach umownych między przedsiębiorstwami oznacza bowiem jedynie wyłączenie ograniczeń dotyczących udowodnienia faktu dokonania określonej czynności prawnej, w tym możliwości wykazywania przez jednego z nich, iż zachowanie się stron po zakończeniu pierwotnego stosunku prawnego ujawniło jednak w sposób dostateczny ich wolę kontynuowania stosunku prawnego o poprzednim charakterze prawnym i podobnej treści (art. 60 k.c., art. 65 § 2 k.c.). "Przedłużenie umowy" to także postać czynności prawnej (oświadczenie woli w rozumieniu art. 60 k.c.), której konsekwencją ma być kontynuacja dotychczasowego stosunku obligacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2012 r., I CSK 246/11, Lex nr 1129071). Dlatego prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że fakt przedłużenia umowy najmu per facta concludentia mógł być dowodzony zarówno dowodami z zeznań świadków.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art.233§1 k.p.c. nie jest wystarczające samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności apelujący powinien wskazać, jakie kryteria zostały naruszone przy ocenie dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00 Lex nr 52753i z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioski wywiedzione przez Sąd Okręgowy z zeznań świadków M. B., W. G. (2) i B. L. oraz z dowodów z dokumentów prywatnych w postaci raportów pracy żurawia, są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Nie podważa ich fakt, iż jako niewiarygodne zostały ocenione zeznania świadka E. Ś., a zeznania świadka J. A. okazały się nieprzydatne, dla ustalania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W świetle treści art. 233 § 1 k.p.c. nie istnieje prawne domniemanie prawdziwości zeznań świadków, rzeczą sądu orzekającego jest natomiast przedstawienie logicznej i zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego argumentacji prowadzącej do wniosku o wiarygodności, bądź też niewiarygodności tego dowodu. Zakwestionowanie wiarygodności zeznań świadków może nastąpić wówczas, jeżeli wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazują w sposób nie budzący wątpliwości, że zeznania te nie polegają na prawdzie. Fakt, że świadek jest pracownikiem, czy też znajomym, a nawet krewnym strony nie dyskwalifikuje sam przez się jego zeznań wtedy, gdy są niekorzystne dla drugiej strony. Zeznania takiego świadka są oceniane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, w tym również stosunku, w jakim pozostaje on do każdej ze stron, ale ponadto - z uwzględnieniem jego cech osobistych, relacji

między treścią jego zeznań a innymi dowodami w sprawie itd (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1985 r., II URN 139/85, Lex nr 8733 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 maja 1995 r., III Aur 132/95, OSA 1998/4/14 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1997 r., II CKN 368/97, Lex nr 1162950). Prawdłowo Sąd Okręgowy oparł się przede wszystkim na treści zeznań złożonych w charakterze świadków przez osoby (M. B., W. G. (2) i B. L.) które z racji czynności zawodowych miały realną możliwość stałego obserwowania na placu budowy sposobu wykorzystania przedmiotu najmu po dniu 31 marca 2008 r. oraz zasad, na jakich się to odbywało . Wykonywali oni pracę na rzecz różnych pomiotów (wynajmującego, pozwanego i wykonawcy). W kontekście treści ich , jak prawidłowo zauważył sąd pierwszej instancji, logicznych i spójnych zeznań nie zasługiwały na wiarę jako sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym zeznania świadka E. S., że w połowie marca 2008 r. dzwoniła do firmy (...) z informacją, iż potrzebny jest demontaż żurawia. Gdyby faktycznie sytuacja taka miała miejsce to niezrozumiałym byłaby akceptacja dla dalszego używania urządzenia przez pozwanego, wynikająca m.in. z zachowania jego ówczesnego pracownika W. G. (2) oraz brak reakcji na przekazywane raporty z pracy żurawia. Podkreślić należy, iż jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku , przyczyną dyskwalifikacji zeznań świadka E. S. była przede wszystkim okoliczność sprzeczności jej zeznań z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a nie wyłącznie fakt, iż nadal jest pracownikiem pozwanej spółki. Ponadto własne obserwacje na terenie budowy świadek czyniła już po zdemontowaniu żurawia, natomiast nie pamiętała, kiedy miało to miejsce, a nadto „wydawało się jej” , iż nie było potrzeby przedłużania umowy. Natomiast zeznania świadka J. A. z uwagi na ich ogólnikowy charakter , wynikający z braku pamięci na temat okresu używania wynajętych od jego pracodawcy firmy (...) SA żurawi, nie były przydatne dla poczynienia przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Z uwagi na powyższe nie doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233§ 1 k.p.c.

Uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu. O kosztach procesu za II instancję orzeczono stosownie do wyniku postępowania w oparciu o art.98§ 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art.108§ 1 k.p.c. i art.391§ 1 k.p.c. oraz§ 12 ust.1 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz.1349, z późn.zm.), zasądając od pozwanego na rzecz powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.